

КАКЪ СЕ ПЕЧЕЛИ ХЛѢБЪ

Разказъ

Петърчо е синъ на бедни родители. Тѣ иматъ само една кжичка съ градинка предъ нея. Това е цѣлото имъ богатство. Щѣхъ да забравя, иматъ и една козица, която дава прѣсно млѣко, колкото за закуска.

Тази пролѣтъ въ нашето село дойде нареждане, да се образува безработна група. Не се мина и седмица, пристигнаха единъ трудовашки началникъ и негови помощници, които започнаха да стѣгатъ групата. Петърчовиятъ баща бѣ приетъ като опитенъ зидаръ.

Щомъ започна групата да работи, Петърчо отиде надъ селото и остана очуденъ отъ тоза, което видѣ: предъ него миньори дѣлбаеха по твърди скали, за да ги разрушаватъ после съ бомби, които избухваха съ силенъ трѣсъкъ и събаряха парчета отъ скалитѣ въ пропастьта. Кипѣше трѣскава работа. Миньоритѣ плуваха въ потъ. Петърчо видѣ баша си и други зидари да зидатъ високи стени-шкарпи, които ще бждатъ здрави опора на новото шосе. Гледа Петърчо и си мисли: „Трудно се печели хлѣба“... Но сжщевременно и у него избликва желание да стане работникъ. Да върти и вдига тежкия чукъ, да дѣлбае канаритѣ, да пали бомбитѣ и да раздига новия пжтъ... Време е вече, да се залови за работа. Миналата година завърши трети класъ. Не му прилича вече да пасе бѣлата и палава козичка. Нека да я пасе по-малкото му братче Колчо. Петърчо се завърна въ кжщи съ твърдото решение да постжпи на работа въ групата.

Вечеръта, когато баща му едва се държеше на краката си отъ умора и миеше напуканитѣ си ржце, Петърчо съ умоляващъ гласъ му каза:

— Татко, и азъ искамъ да постжпя въ групата. Ще ти помагамъ. Време е вече да уча занаятъ.

— Малъкъ си на години, синко! Не вѣрвамъ да те приематъ.

— Ще се опитамъ, па каквото Богъ даде! — отвърна Петърчо и поднесе пешкиря на баща си, да се обърше.

На другата сутринъ Петърчно се яви при началника. Горещо му се помоли. Описа положението на тѣхното семейство. Каза му, че иска на време да учи занаятъ.

Началникътъ — единъ човѣкъ съ добро сѣрдце — се трогна. Той изслуша внимателно умното момче. После го поглади по черната му коса и бащински му каза:

— Мило момче, много се радвамъ, че искашъ да напредвашъ съ трудъ въ живота. Похвалявамъ те! Ще бждешъ приетъ. Ще ти се плаща по тридесетъ и петъ лева на день. Назначавамъ те помощникъ при ковача на групата. Ще постжпишъ още утре на работа. Сега, до виждане! — и началникътъ усмихнато му протегна ржка.

— До виждане, г-нъ Началникъ! — отвърна задъхано Петърчо. На другия день Петърчо започна работа.